Kommunistisk

ORIENTERING

2. årg. nr. 9 December 1965

Arbejderbevægelsens Bibliotek og Arkiv

Kravene til en Vietnam-bevægelse

En folkelig bevægelse for støtte til Vietnam må rettes direkte mod USAs regering og må yde direkte støtte til det kæmpende vietnamesiske folk.

Det ulmer omkring Vietnam-spørgsmålet. Der demonstreres, der samles penge ind, der holdes møder, der dannes komiteer, der planlægges Vietnam-uger, der debatteres. Stadig nye kredse drages ind. Det hele er endnu spredt, uorganiseret, uden samlende midtpunkt, og det foregår uden fast politisk grundlinje.

Der handles og skrives og tales om Vietnam på grundlag af frygt, på grundlag af utryghed, på grundlag af dårlig samvittighed på den vestlige verdens vegne, på grundlag af retfærdig harme.

Det er altsammen godt, men det er i det lange løb ikke godt nok.

Vietnams egne krav må danne grundlag

Det er nødvendigt, at alle, der protesterer mod USAs aggressionskrig i Vietnam, efterhånden gør sig klart, at det vietnamesiske folks væbnede kamp for sin egen frihed og selvstændighed mod den amerikanske imperialisme er et vigtigt led, i dag det vigtigste led i alle nationers og alle folks kamp for deres frigørelse.

Det er nødvendigt, at alle, der går til aktion til støtte for Vietnam, efterhånden gør sig klart, at de ved at støtte Vietnam derfor også støtter sig selv.

Det er nødvendigt, at alle, der støtter Vietnam, efterhånden gør sig klart, at Vietnams folk i dag med våben i hånd står i den forreste frontlinje i kampen for verdensfredens bevarelse.

Det er nødvendigt, at alle, der debatterer problemet Vietnam, alle, der protesterer, og alle, der går til aktion, gør sig klart, at støtte til Vietnams folk må foregå på linje med Vietnams egne krav — hvis det virkeligt skal være en støtte. Det vil bl. a. sige, at

— ethvert i almindelige vendinger formuleret krav om »fred i Vietnam«, der ikke direkte er rettet mod USAs regering — mod den, der har startet krigen og fører krigen videre,

— ethvert krav eller forslag om »våbenhvile« i Vietnam og

— ethvert krav eller forslag om »forhandlinger« i Vietnam

tværtimod at udgøre en støtte til Vietnam udgør en støtte til USA! Grundene hertil er:

Hvis man ikke retter kravet om fred til dem, der rent konkret har brudt og fortsat bryder denne fred, har kravet ingen praktisk betydning — hverken som pres på fredsbryderen eller som middel til at opdrage og mobilisere nye kræfter i kampen for fred i Vietnam.

Hvis man kræver våbenhvile og/eller forhandling omkring Vietnam i dag, forlanger man i virkeligheden, at Vietnams folk skal tillade USA at forblive i Sydvietnam på ubestemt tid, tillade USA at vinde et pusterum og give det tid til at udbygge og konsolidere sine stillinger.

Kravet må ikke lyde på en »løsning på grundlag af Geneve-aftalerne«. Kravet må lyde på en »løsning, der betyder USAs overholdelse af Geneveaftalerne«. Kravet må kort sagt være:

USA UD AF SYDVIETNAM! USA MÅ STANDSE BOMBARDEMENTERNE AF NORDVIETNAM!

Johnsons krigsudvidelse bygger på nederlag

USA må forlade Vietnam. Dette kan ske på to måder:

Enten tvinges den amerikanske

INDHOLD

Bertrand Russell om fredelig sameksistens .. 3
Forfra igen 4
Uigenkaldeligt forbi 5
Hrustjov-revisionisterne og MLF 7
Til læserne! 8

Redaktionsslut 13-12-65

regering af det vietnamesiske folks revolutionære krig og af en omfattende bevægelse verden over, USA indbefattet, til at indstille sin aggression, opgive sit brohoved i Sydvietnam og trække sine styrker tilbage.

Eller også bliver de amerikanske aggressionsstyrker kastet i havet af det vietnamesiske folk — måske med hjælp fra frivillige fra andre lande — mens en omfattende bevægelse verden over, USA indbefattet, tvinger Johnson-regeringen til at afstå fra at udvide krigen yderligere til hele Indo-Kina eller endnu længere ud.

Hvis den amerikanske imperialisme på trods af det vietnamesiske folks kamp og på trods af den omfattende bevægelse udvider krigen til en lokal krig, der omfatter hele Indo-Kina, vil hele Indo-Kinas folk rejse sig imod den, og bevægelsen verden over må forstærkes og udvides til at gælde tilbagetrækning fra hele Indo-Kina. Udvider Johnson-regeringen krigen til Kina, vil hele det kinesiske folk rejse sig imod den, og bevægelsen må endnu engang udvides og forstærkes.

Det er nødvendigt at se i øjnene, at en sådan udvidelse er en reel mulighed. Alt tyder på, at Johnson-regeringen har besluttet at foretage en sådan udvidelse, efterhånden som den opdager, at den ikke med den nuværende krigsform kan tvinge vietnameserne til underkastelse.

Det er også nødvendigt på forhånd at gøre sig klart, at en sådan udvikling i k k e betyder, at det vietnamesiske folks hidtidige kamp eller den omfattende bevægelses virksomhed indtil nu har været forgæves. Det betyder blot, at såvel kampen som bevægelsen må forstærkes.

Det er nødvendigt at gøre sig klart, at en amerikansk tilbagetrækning fra Vietnam vil betegne et nederlag for den amerikanske imperialisme af hidtil uset art — netop derfor er kampen hård og langvarig — og at dette nederlag kun bliver større, jo mere Johnson-regeringen udvider krigen.

Det er først og fremmest nødvendigt for enhver, der vil støtte Vietnam, at fastholde, at den nuværende eskalering (trinvise udvidelse) af krigen gennemføres, fordi den amerikanske imperialisme t a b t e den specialkrig i Vietnam, som den først forsøgte at føre igennem. Eskaleringen finder altså sted på grundlag af et nederlag. Den er dermed udtryk for svaghed og ikke for styrke.

Dermed være naturligvis ikke sagt, at den amerikanske militærmaskine ikke er stærk. Johnson kan endnu sende tropper og moderne våben til Vietnam. Men dels er der ret snævre grænser for, hvor mange tropper han kan undvære, dels finder ethvert nyt trin i eskaleringen sted på grundlag af et nyt nederlag på det foregående trin i denne eskalering. Derfor skaber enhver ny eskalering nye vanskeligheder for den amerikanske imperialisme og er et nyt udtryk for svaghed. Enhver ny eskalering gør derfor det endelige nederlag mere uundgåeligt og mere katastrofalt.

En dansk bevægelses opgaver

Dersom den danske bevægelse til støtte for Vietnam, der spredt og ofte famlende og uafklaret er i gang, skal udvikle sig til en magtfuld bevægelse, der kan yde Vietnam effektiv støtte, må den før eller senere bringes til at stå på linje med den i det foregående skitserede vurdering, der alene kan bringe den i overensstemmelse med krigens virkelighed og med det vietnamesiske folks egen kamp.

Hidtil har der kun været tilløb i Danmark, og meget er endnu kun i sin vorden. Ethvert sådant tilløb har sin uomtvistelige værdi blot ved at få folk til at tænke over problemet. Tilløbenes svagheder i den politiske vurdering betyder ikke, at de må afvises, men kun at der endnu er et stykke vej at gå, og at mange mennesker endnu ikke helt har fået øjnene op.

Man må ikke give Krag plads til skinmanøvrer

På langt sigt må der stilles to grundlæggende krav til en dansk Vietnam-bevægelse:

1) En dansk bevægelse må være rettet d i r e k t e mod den amerikanske imperialismes krigshandlinger og mod den amerikanske regering.

2) En dansk bevægelse må samtidig yde d i r e k t e støtte til det vietnamesiske folk i syd og i nord.

Dette betyder:

1) En dansk bevægelse til støtte for Vietnam må være en folkelig bevægelse, der sætter sig som mål direkte over for den amerikanske imperialisme og dens regering at give udtryk for stadig større danske kredses bevidste, hårdnakkede og kompromisløse krav om, at den standser sin angrebskrig, forlader Vietnam og lader det vietnamesiske folk selv bestemme egne anliggender uden fremmed indblanding.

Denne folkelige bevægelse må tale direkte til USAs regering. Den må ikke gå omvejen over den danske regering. Hvis bevægelsen sætter sig som mål at formå Krag-Hækkerup-regeringen til over for USA at »tolke« det danske folks krav om »fred i Vietnam«, vil det blive forholdsvis let for Krag-Hækkerup gennem skinmanøvrer at

»Kommunistisk Orientering« udgives af Kommunistisk Arbejdskreds. Redigeres af et udvalg, ansvarshavende Gotfred Appel. Adresse: Hovgårdsgade 7, 4., København Ø.
Telf. dag 34 50 87, aften Øbro 7803.
Bidrag til »Kommunistisk Orientering« bedes venligst sendt på giro 12 79 25.

svække og måske splitte bevægelsen selv.

Krag-Hækkerup-regeringen ønsker i k k e og kan ikke bringes til for alvor at ønske, at USA skal forlade Vietnam. Det vil derimod ikke være vanskeligt for den i fuld forståelse med Johnson for at pacificere en sådan bevægelse i o r d at give udtryk for et sådant ønske. I så tilfælde ville det se ud som om bevægelsen havde nået sit mål, og der ville være fare for opløsning og forvirring i bevægelsens rækker. Formålet med en bevægelse til støtte for Vietnam er ikke at få den danske regering til at tage en stilling, men at bidrage til at få amerikanerne ud af Vietnam! Den må ikke ophøre, før dette mål er nået!

En folkelig bevægelse med direkte sigte mod den amerikanske regering vil tilmed i virkeligheden udøve et endnu stærkere pres på den danske regering, og den vil tjene til at vise denne regerings følgagtighed over for Johnson.

En sådan folkelig bevægelse vil derfor kunne yde Vietnam endnu større støtte ved at afsløre og svække de kredse i Danmark, der støtter den amerikanske imperialismes bestræbelser på at vinde og sikre overherredømmet ikke blot over Vietnam, men over hele verden. Enhver svækkelse af dette overherredømme er en støtte til Vietnam.

2) En dansk bevægelse til støtte for Vietnam kan ikke blot tage form af protestadresser og protestdemonstrationer, hvor nødvendige og betydningsfulde disse former end er.

Den må også tage form af praktiske aktioner, f. eks. mod sejlads på Sydvietnam, afskibning af varer direkte eller indirekte til Sydvietnam og mod enhver direkte eller indirekte bistand til den amerikanske krigsførelse. Den må tage form af protester og aktioner mod enhver form for statsligt eller privat samkvem med quisling-regeringen i Saigon.

Den må også tage form af pengeindsamlinger til både Nord- og Sydvietnam, indsamlinger til ofrene for bombetogterne mod Nordvietnam, indsamlinger til køb af medicin og hospitalsudstyr til Sydvietnams befrielsesstyrker og indsamling af penge til fri rådighed for Befrielsesfronten til styrkelse af kampevnen mod de amerikanske angribere.

Den må i sidste ende tage form af protester og aktioner mod enhver dansk støtte til eller delagtighed i amerikansk militær opbygning og politisk-økonomisk domineren overalt på Jorden, også i Danmark!

Kompromiser giver ikke tilslutning

En sådan folkelig bevægelse lader sig ikke skabe fra den ene dag til den anden. Den vil gradvis udvikle sig og vokse sig stærk. Den vil gradvis gå fra spredte og mere beskedne former til mere organiserede og mere omfattende former. Den vil blive stedse mere militant og gradvis udvide og præcisere sit sigte. Den kan ikke med det samme nå sin fulde politiske modenhed og sin fulde slagkraft. Hertil kræves en politisk opvågnen og en politisk modningsproces, der vil tage tid.

Men kan den ikke stille samtlige sine politiske krav med det samme, er det til gengæld af absolut a f g ø r e n d e betydning for dens vækst, at den ikke slækker på et eneste af dem!

Den folkelige bevægelse må i k k e for at vinde såkaldt »bred« tilslutning gå på kompromis i kravet om direkte sigte mod den amerikanske imperialisme!

Den må i k k e af hensyn til denne såkaldte »bredde« fravige kravet om »USA ud af Vietnam« eller lade sig forlede til tvetydigheder omkring »våbenhvile« eller »forhandlinger«.

Bevægelsen vil i begyndelsen være af beskedent omfang. Der forestår endnu et stort og krævende oplysningsarbejde, hvorunder megen træghed gradvis skal overvindes og mange fordomme og fejlagtige opfattelser gradvis skal nedbrydes og rettes.

Disse fordomme og disse fejlagtige opfattelser findes overalt i befolkningen og i alle kredse. En fol-

---

Bertrand Russell om

fredelig sameksistens

Den aldrende engelske filosof Bertrand Russell har sendt den kommende asiatisk-afrikansk-latinamerikanske Havana-konference et budskab, hvori han opfordrer alverdens folk til at slutte sig sammen for at bekæmpe den amerikanske imperialisme. »Den amerikanske imperialisme er blevet hovedkilden til udbytning og undertrykkelse i verden«, skriver Bertrand Russell, og han understreger, at man ikke kan »bede« den amerikanske imperialisme om fred.

Bertrand Russell skriver, at solidaritetskonferencen »frygtløst må overveje midlerne til at ødelægge denne imperialisme og til at opnå verdensfred. **Jeg har støttet fredelig sameksistens ud fra overbevisningen om, at konflikt i en kernealder kun kan blive katastrofal. Denne overbevisning var baseret på håbet om, at de Forenede Stater kunne overtales til at nå til enighed med de socialistiske og kommunistiske lande. Det er nu smerteligt klart, at den amerikanske imperialisme ikke kan overtales til at indstille sin aggression, sin udbytning og sin grusomhed ... Fredelig sameksistens kan ikke opnås ved at bede den amerikanske imperialisme opføre sig bedre.«**

Bertrand Russell slutter sin hilsen ved med eftertryk at erklære: »Faren for en kernekrig vil ikke blive afværget gennem frygt for de Forenede Staters magt ... Men når folket i Peru, Guatemala, Venezuela, Columbia, Vietnam, Thailand, Congo, Cameroon, de Forenede Stater, Storbritannien — alle folkene — demonstrerer og kæmper og gør modstand, er kernemagt ingen nytte til. Den vil ødelægge den, der bruger den. Lad os forene os for at gøre modstand mod den amerikanske imperialisme.«

kelig bevægelse kan først skabes, når de er overvundet i store dele af arbejderklassen og den brede befolkning. De kan kun overvindes ved oplysning om kendsgerningerne. **De vil aldrig blive overvundet, og en folkelig bevægelse vil aldrig blive skabt, hvis man starter oplysningsarbejdet på et grundlag, der er resultatet af vigen og given efter for de samme fordomme og fejlagtige opfattelser hos snævrere kredse i andre befolkningslag.**

Den grundlæggende kendsgerning i Vietnam-krigen er den, at det er den amerikanske imperialisme, der fører aggressionskrig, og at problemet først kan løses, når de amerikanske tropper på den ene eller den anden måde forlader landet. De skal ud af Vietnam, tvinges til at gå eller kastes i havet!

Selve denne kendsgerning vil under begivenhedernes udvikling gå op for flere og flere mennesker.

En bevægelse mod »krigen i Vietnam«, der ikke tager sit udgangspunkt i denne kendsgerning, og som ikke slår den fast, vil direkte modarbejde begivenhedernes egen »automatiske«, oplysende og opdragende virkning. Efterhånden som flere og flere får øjnene op for selve kendsgerningen, vil en bevægelse, der fra starten har tilsløret den, isolere sig fra flere og flere. Den vil ingen mulighed have for at bringe oplysning om denne kendsgerning, og de mange mennesker, der får øjnene op, vil møde den med mistillid eller vende sig fra den. Erfaringen fra andre bevægelser har vist, at sådan vil det gå!

En folkelig bevægelse mod den amerikanske aggressionskrig i Vietnam, der fra starten bringer sig i overensstemmelse med den grundlæggende kendsgerning, vil derimod være i samklang med begivenhedernes egen »automatiske« virkning. Den vil kunne virke oplysende om kendsgerningen, og de mennesker, der får øjnene op, vil møde den med tillid og slutte sig til den. Også dette har erfaringen vist!

En dansk folkelig bevægelse til støtte for Vietnam må ikke af frygt for manglende tilslutning i starten fravige princippet om, at støtte til Vietnam betyder støtte til Vietnams egen parole:

»FORSVAR NORD, BEFRI SYD OG GENFOREN FÆDRELANDET«

Gotfred Appel.

FORFRA IGEN

Som det omstående konstateres, valgte de delegerede på Danmarks kommunistiske Partis 22. kongres at give partiet dødsstødet. De foretrak at betragte partiets politiske forfald som et sundhedstegn og gjorde dermed skaden uoprettelig. Danmarks kommunistiske Parti har fra og med denne kongres slået følge med Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti og har endegyldigt placeret sig som et tredje borgerligt parti i den danske arbejderklasse.

Da Socialdemokratiet afgørende havde svigtet socialismens sag, måtte de revolutionære kommunister i 1919 bryde politisk og ideologisk med det »gamle« parti og begynde forfra. I dag må de revolutionære kommunister bryde politisk og organisatorisk med det »gamle« kommunistiske parti og begynde forfra igen.

Der er intet besynderligt heri, og det bør ikke give anledning til mismod og opgiven.

Danmark befinder sig af en række historiske årsager i en revolutionær bølgedal. Der er ingen revolutionær situation i vort land.

Danmark hører direkte og indirekte til den kreds af kapitalistiske lande, der må betegnes som snyltere på resten af den menneskehed, der endnu ikke har gennemført den socialistiske revolution.

Danmark hører dermed til den kapitalistiske verdens »byer«, der først lader sig erobre af arbejderklassen og det arbejdende folk, når »landdistrikterne« — de udbyttede nationer i Asien, Afrika og Latinamerika — er befriet fra disse »byer«s overherredømme og dermed har undermineret »byerne«s herskende klassers fundament.

Der er intet forunderligt i, at dele af arbejderbevægelsen i et sådant land tilpasser sig kapitalistklassens interesser, bliver forgiftet af den borgerlige ideologi og mister den revolutionære indstilling og kampånd.

Hvor som helst der findes folk, der fastholder socialismens sag, findes der også folk, der svigter den. Marxismen, den revolutionære teori uden hvilken der ikke gives revolutionær kamp, har altid udviklet sig i kamp mod afvigelser og fordrejninger. Den vil også gøre det denne gang og i al fremtid.

En dag vil den socialistiske revolution stå på dagsordenen i Danmark. Til den tid vil de nu eksisterende tre borgerlige partier i den danske arbejderbevægelse forsvinde fra arenaen, mens det endnu ufødte marxistiske arbejderparti vil gå i spidsen for klassen og folket.

Det er en vanskelig opgave at begynde forfra igen; men det er også en taknemmelig opgave. Den er i pagt med fremtiden.

Uigenkaldeligt forbi

Det gik, som vi havde frygtet. De delegerede på Danmarks kommunistiske Partis 22. kongres fra 5. til 7. november valgte at tilføje partiet dødsstødet som **kommunistisk** parti. På selve årsdagen for den Socialistiske Oktoberrevolution i Rusland undså man sig ikke for at vedtage et »Politisk manifest«, der i ét og alt betegner et klart og for partiet uigenkaldeligt forræderi mod alt, hvad netop Oktoberrevolutionen lærer den internationale arbejderbevægelse. I en ledende artikel på DKPs egen 46-års fødselsdag den 9. november betegnede LAND og FOLK tilmed denne selvmordskongres som »en stærk kongres«.

Ud af NATO er ikke nok

Vi skal ikke i detaljer gennemgå det politiske manifest om »Nye veje for Danmark«. Dels har vi i foregående numre været alle de væsentligste punkter i partiets politiske linje og opfattelse igennem, dels og navnlig vil en sådan gennemgang næppe interessere ret mange, idet hovedparten af DKPs egne medlemmer aldrig fik læst centralkomiteens »Diskussionsgrundlag« forud for kongressen, og idet det »Politiske manifest« hverken i eller uden for partiet har vakt eller vil vække nogen større opmærksomhed.

Vi skal derfor som et sidste farvel til det, der engang med en vis ret kunne kalde sig et *kommunistisk* parti, blot tage nogle enkelte sætninger fra og kort belyse dem. (Rækkefølgen er bestemt af manifestets egen rækkefølge og ikke af citaternes politiske betydning).

»Nu indrømmes det åbent, at påskuddene for NATO-politiken ikke var holdbare«, siger manifestet, men det siger intetsteds det, det burde sige, nemlig at

> Selvom påskuddet smuldrer bort, består den reelle årsag til NATOs oprettelse stadig. NATO blev oprettet som led i USAs ønske om at underlægge sig Vesteuropa som forberedelse til aggressionskrig mod socialismens lande i Europa. NATOs vanskeligheder skyldes ikke, at »påskuddene« ikke var holdbare, men at en række vesteuropæiske lande af egne kapitalistisk-egoistiske grunde gør oprør mod dette overherredømme! USA har imidlertid ikke opgivet og *vil aldrig opgive* sine planer. Hvis det i betragtning af dette »oprør« kan tjene USAs interesse at gå med til en opløsning af NATO, så går Johnson naturligvis med til det. Men det betyder blot, at USA på anden måde vil prøve at nå det samme mål! NATOs opløsning er i sig selv ingen garanti. Dette bør et kommunistisk parti påpege.

»*Danmark må på ny placeres som neutralt land* og udnytte mulighederne for med politiske midler at skabe sig sikkerhedsgarantier«.

Danmark kan ikke »skabe sig sikkerhedsgarantier«, så længe den amerikanske imperialisme fortsætter sine bestræbelser på at beherske vor verdensdel og aktivt forbereder en verdenskrig. Et kommunistisk parti må ikke så illusioner om USA, men skal gøre befolkningen årvågen.

Manifestet taler videre om kollektiv sikkerhedsordning i Europa, der skal omfatte »garantier som spærrer vejen for enhver revanche- og erobringspolitik«.

> Sådanne garantier mod — vesttysk — revanche-politik kan *ikke* gives, så længe den amerikanske imperialisme bruger den vesttyske militarisme, og så længe denne militarisme selv eksisterer. Revanche-politiken kan ikke fjernes gennem traktater — det tyske folk må selv fjerne dens klassemæssige grundlag.

»Danmark kan først frit fastlægge sin forsvarspolitik, når landet er frigjort af NATOs overherredøm me«.

> Danmark kan først frit fastlægge sin forsvarspolitik, og det kan først blive sandt neutralt, når nye klasser har magten i Danmark, og disse nye klasser fører en

UKUELIGE

VIETNAM

Vietnams røst fra Nord og Syd
(Maj til august 1965)

11 dokumenter — taler, erklæringer m. v. — der skridt for skridt følger USAs krigseskalering i Vietnam og skridt for skridt viser, at truslerne og de forstærkede angreb blot mødes med fornyet vilje til at kæmpe til den endelige sejr.

64 s. FUTURA kr. 1,00 i. o.

klart anti-imperialistisk politik. Ud af NATO gør det ikke, og det tjener kun til at så forvirring at påstå det.

»Vort standpunkt er, at *alle muligheder for ned- og afrustning må udnyttes*, og at man allerede nu må skære militærudgifterne grundigt ned, må nedsætte tjenestetiden og demokratisere værnene«.

Et neutralt Danmark — og det samme gælder et neutralt Norden —kan ikke forsvare sin neutralitet mod den amerikanske imperialisme og/eller den vesttyske militarisme alene med de oven for nævnte »garantier«. Så længe der findes imperialisme, har et neutralt — og det vil fortsat sige anti-imperialistisk — Danmark ingen muligheder for »ned- og afrustning«.

Al tale om at »demokratisere værnene« er vrøvl, når det ikke ses i sammenhæng med statsmagten. »Værnene« er den borgerlige stats — monopolkapitalisternes — hovedpille. *De lader sig ikke »demokratisere«, de lader sig kun nedbryde og erstatte med nye klassers værn.*

»Danmark« kan ikke støtte kolonilandene

»Regeringens skændige tolereren af USAs beskidte angrebs- og undertrykkelseskrig i Vietnam må bringes til ophør. Danmark må yde materiel humanitær hjælp til aggressionens ofre«.

Den danske regering er tilhænger af USAs verdensherredømme! Dette lader sig ikke ændre. Regeringen — og den klasse, den regerer for — må væk! »Danmark« kan muligvis, som det skete i Korea, formås til at medvirke til at helbrede Saigon-regeringens sårede, så de hurtigere kan sendes ud mod det vietnamesiske folk igen. *Et kommunistisk parti bør ikke appellere til »Danmark«, men til det danske folk.* Det bør afsløre regeringen og opfordre til hjælp ikke blot til aggressionens ofre, men til dem der bekæmper denne aggression!

»Danmark må støtte den folkelige frigørelse i de tidligere kolonilande og være med til at hjælpe de nye nationer til at opnå fuld ligeberettigelse og materiel udvikling«.

Det nuværende »Danmark« er ifølge selve sin kapitalistiske natur ude af stand til at hjælpe de af den vestlige imperialisme udbyttede nationer til at opnå fuld ligeberettigelse. Det er i det højeste i stand til at bidrage til en begrænset »materiel udvikling« for disse landes lokale kapitalisme. Det danske folk derimod, især den danske arbejderklasse, må og kan støtte de udbyttede nationer i kampen mod den fælles fjende. *Derved støtter den også sig selv, så sandt som sejren kun kan vindes, når arbejderne og alle de undertrykte nationer forener sig!*

De brede befolkningslags interesser, siger manifestet, »stemmer overens i krav til staten om en demokratisk økonomisk politik, der griber ind over for monopolerne«.
»Deri ligger grundlaget for en venstrepolitik, der kan føres frem over for den højrepolitik, hvis egentlige formål er at sikre monopolernes og militaristernes interesser«.

Staten kan *ikke* gribe ind over for monopolerne, hvis denne indgriben ikke er i monopolernes egen samlede interesse. Staten i Danmark i dag er monopolernes egen stat — deres eget udøvende organ — og den »højrepolitik», der føres i monopolernes interesse kan netop føres af den simple grund, at monopolerne har magten. *Det er magten i staten, der giver den politiske indflydelse, ikke omvendt!*

»Danmark må i FN absolut gå ind for foranstaltninger til afspænding, afrustning og sikring af alle folks ligeret og selvstændighed«.

»Danmark« burde — men det nuværende Danmark *kan* ikke og *vil* ikke — gå ind for FNs frigørelse for det amerikansk-sovjetiske overherredømme, og for at FN retter alle de fejl, det har begået som organ for den amerikanske imperialisme. *Et kommunistisk parti må ikke, som DKP gør det, udbrede illusioner om FN som et organ for »samarbejde« og »fred« eller »folkenes ligeret«.*

Det bør klart og ubønhørligt afsløre FN, afsløre USAs brug af det til egne formål og afsløre Sovjetunionens nuværende støtte til USA heri.

Socialisme eller kapitalisme?

»Kommunisterne ser et socialistisk samfund i Danmark som *demokratiets udvidelse til alle samfundslivets områder*«.

Socialismen er et samfund, hvor arbejderklassen i forbund med de bredeste lag af befolkningen har statsmagten i sin hånd, hvor den har oprettet sit *diktatur* over den tidligere herskende klasse og dermed skabt demokrati for flertallet af befolkningen. Det er et *nyt* demokrati, ikke en »udvidelse« af det nu eksisterende borgerlige demokrati.

Ifølge manifestet skal en række mindre kapitalistiske virksomheder, der er »udbygget med dygtighed«, »kunne fortsætte deres drift inden for rammerne af den socialistisk ledede samfundsøkonomi«.

Enhver nok så »dygtigt« udbygget kapitalistisk virksomhed er først og fremmest »udbygget« gennem udbytning! Det socialistiske samfund har som sit mål at afskaffe udbytningen, at afskaffe klasserne. Socialisme og kapitalisme er dødsfjender — de kan ikke trives sammen — og der er i manifestet *ikke* tale om et overgangsfænomen. Det er enten den ene eller den anden, og kampen bliver langvarig og hård, også efter den socialistiske revolution.

»Vi er af den indstilling, at i et land med Danmarks politiske traditioner må det arbejdende folks politiske magt tage form af en parlamentarisk republik med flere partier«.

»En parlamentarisk republik med flere partier« baseret på såkaldte danske traditioner! Et »socialistisk« samfund med »dygtigt udbyggede« kapitalistiske virksomheder og politiske partier, der vil arbejde for kapitalismens genindførelse ad den samme parla-

mentariske vej, som DKP forudsætter for denne »socialisme«s indførelse. *Og dette på Oktoberrevolutionens årsdag den 7. november!*

»... aldrig har arbejderklassens og de demokratiske kræfters kamp ført frem til et nyt samfund, til socialismen, uden at det er sket under indflydelse af et parti, der handlede konsekvent ud fra den videnskabelige socialisme«.

»Indflydelse«? Netop den videnskabelige socialisme, som manifestet påberåber sig, påviser med eftertryk, at socialismen kun lader sig indføre under et kommunistisk partis absolutte førerskab. »Indflydelse« er ikke nok. »Indflydelse« betyder, at også andre har en sådan »indflydelse«. Andre kan have »indflydelse«, men *det kommunistiske parti kan ikke og må ikke dele sin ledende rolle med nogen.*

»Det arbejdende folk har altid stået stærkest, når det kommunistiske parti stod stærkt«. »Derfor appellerer vi til alle ... Slut jer til Danmarks kommunistiske Parti«.

Dette turde være at stille tingene på hovedet. Det lader sig ikke gøre kunstigt at »styrke« et kommunistisk parti gennem kritikløs medlemshvervning og derefter styrke det arbejdende folks stilling! Et kommunistisk parti er den højeste form for arbejderklassens klasseorganisation. Det bliver kun stærkt i samme grad, som det formår at *tjene* og *lede* arbejderklassen og dermed den brede befolkning i omstyrtelsen af det gamle samfund og opbygningen af et nyt.

★

Det parti, der nu uretmæssigt kalder sig Danmarks *kommunistiske* Parti, kan endnu organisatorisk eksistere forholdsvis længe, og det kan endnu nå at tilføje socialismens sag nogen skade i Danmark. Dets politiske linje og dets indflydelse i dansk arbejderbevægelse må derfor stadig bekæmpes og afsløres, ganske som Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis politiske linje og indflydelse må afsløres og bekæmpes.

Hrustjov-revisionismen og MLF

Vi gengiver her et afsnit af en erklæring fra den Albanske Folkerepubliks regering, der blev udsendt i januar 1965 i anledning af mødet i Warszawa-pagtens Fællesråd:

Den albanske regering anser det for sin pligt, selvom man ikke har givet den de nødvendige forudsætninger for at kunne deltage i Fællesrådets møde den 19. januar 1965, som medlem af Warszawa-pagten at ytre sin mening om det behandlede spørgsmål, nemlig om *planen om skabelse af en multilateral atomslagstyrke,* som i realiteten ville have til formål at udruste Vesttyskland med kernevåben.

1) Den albanske regering har gentagne gange udtalt sig offentligt mod Vesttysklands udrustning med kernevåben. Den har kæmpet, kæmper stadig og vil vedblive med at kæmpe mod ethvert forsøg fra USAs side på at give Bonn-regeringen disse masseødelæggelsesvåben i hænde, eftersom i dag i Vesttyskland de samme imperialistiske grupper er ved magten, som i sin tid hjalp Hitler til magten; fordi statsmagten dér indehaves af revanchistiske militarister, som ønsker at annektere DDR og slippe en ny krig løs mod de socialistiske lande; fordi Vesttyskland i dag er USAs *hovedallierede* og er den vigtigste angrebsbasis *i Europa* for imperialismen mod de socialistiske lande. Udrustningen af Vesttyskland med kernevåben er en opmuntring af de militaristiske regerende kredse i Bonn i deres aggressive planer, og forhøjer krigsfaren i Europa og i hele verden. *Derfor er beslutsom modstand mod disse farlige planer en ubetinget pligt for alle fredselskende stater,* især for landene i den socialistiske lejr.

Det lader sig imidlertid ikke skjule, at faren for Vesttysklands udrustning med kernevåben *fremmanedes og fremmedes* af den antimarxistiske, antisocialistiske kapitulationspolitik, som førtes af sovjetregeringen under N. Hrustjovs ledelse.

Moskva-aftalen om den delvise indstilling af atomforsøgene afsluttede denne udvikling og opmuntrede USA og Bonn-regeringen. Efter denne berygtede aftale begunstigede Hrustjov også Vesttysklands atombevæbning ved fordægtige *forhandlinger om DDRs fremtid,* til skade for DDRs rettigheder, uafhængighed, frihed og suverænitet.

Uafhængigt af N. Hrustjovs bombastiske erklæringer om, at Moskvaaftalen skulle hindre Vesttysklands

De historiske erfaringer med proletariatets diktatur

2 artikler fra »Renmin Ribao« 1956

Var Stalin tyran eller en stor marxist?

Var Stalins fejl »tilfældige« eller resultatet af socialismens statsform?

Er proletariatets diktatur fortsat nødvendigt?

60 s. FUTURA kr. 9,75 i. o.

atomoprustning, sker der nu, *hvad der kunne forventes:* nemlig at USA, disse »fornuftige« og »fredelige« venner af USSRs tidligere regeringschef, nu udstyrer nazisterne i Bonn med kernevåben og øger faren for en ny verdenskrig. Hvorfor blev da Moskva-aftalen afsluttet, og hvem var den rettet imod? Det er klart, at den tjener til at imødekomme de amerikanske krigshetzeres interesser og at gøre de socialistiske lande og verdens andre fredselskende folk *værgeløse* over for USA-imperialismen.

Ved en sådan kapitulationspolitik over for imperialismen, som Sovjetregeringen også fremdeles fører, og som den søger at skjule under paroler om »fredelig sameksistens« og »fredelig kappestrid«, kan man ikke modvirke de bestående farer og ikke beskytte freden og menneskenes eksistens mod USAs og dets allieredes atomkrig. Den albanske regering er af den mening, at man ikke kan modvirke faren ved koncessioner til USA, men kun ved *ikke at lade USA gå videre og ved at tvinge dem til at gå tilbage.* For at det kan ske, må kapitulationspolitikken over for imperialisterne fordømmes og forkastes, og enheden mellem landene i Warszawapagten må *genoprettes på marxistisk-leninistisk grundlag.* Over for den imperialistiske trussel må stilles den socialistiske lejrs forenede militære, politiske og økonomiske kraft tillige med de revolutionære, antiimperialistiske og fredselskende folks kræfter i hele verden.

2) Den albanske regering er af den mening, at i den aktuelle situation, hvor Bonn-regeringen, direkte støttet af sine vestlige allierede, men også opmuntret af sovjetregeringens kapitulationspolitik, taler arrogant om at annektere DDR, gælder det for alle stater, som er tilsluttet Warszawa-pagten *i første række om at forsvare DDR med alle vores kræfter.*

Det er bekendt, at Warszawapagtens medlemslande tidligere har truffet *enige og rigtige beslutninger om det tyske spørgsmål.* Disse beslutninger er blevet *krænket* i de sidste fire år, man har forladt dem og erstattet dem med nye, fejlagtige, kapitulerende beslutninger.

Det blev i fællesskab besluttet, at i 1961 skulle der afsluttes en fredstraktat med Tyskland — om fornødent med DDR alene — og på denne basis skulle problemet om Vestberlin løses. Men sovjetregeringen under N. Hrustjovs ledelse blev bange, kapitulerede over for USA og krænkede den fælles beslutning. Den Albanske Folkerepubliks regering har altid været af den mening, at kun imperialisterne har fordel af, at undertegnelsen af en fredstraktat med Tyskland blev udskudt.

Forsvaret af DDR er et livsvigtigt spørgsmål for alle socialistiske lande. Thi det er ganske klart: Hvis DDR ikke bliver forsvaret, vil heller ikke *Polens* endelige grænse ved Oder-Neisse eller Tjekoslovakiets vestlige grænse kunne forsvares, som det er påkrævet.

3) Den albanske regering anser det for nødvendigt at korrigere sovjetregeringens fordækte fejl i det tyske spørgsmål, først og fremmest:

a) *Fredstraktaten med DDR* må undertegnes snarest muligt. Det er klart, at vestmagterne, som har aggressive planer mod DDR og den socialistiske lejr, ikke vil være rede til at undertegne den, og det er derfor ganske forgæves at vente længere på det. Enhver yderligere udsættelse vil øge Vesttysklands annektionsbegær over for DDR og svække de socialistiske landes position. Den Albanske Folkerepublik er rede til snarest muligt sammen med de andre socialistiske lande at undertegne fredstraktaten med DDR og at påtage sig ethvert deraf flydende ansvar.

b) Warszawa-pagtens organisation må officielt erklære, at *hvis USA udstyrer Vesttyskland med kernevåben,* det være sig i form af multilateral atomslagstyrke eller en hvilken som helst anden form, *vil som modforanstaltning også alle socialistiske lande blive udrustet med kernevåben.*

c) *Moskva-aftalen* om det delvise prøvestop skal snarest muligt *opsiges* af sovjetregeringen og de andre underskrivende lande.

Den Albanske Folkerepubliks regering er overbevist om, at kun sådanne forholdsregler og beslutninger vil modvirke USAs og de vesttyske revanchisters trusler og sætte bom for deres krigsfremmende virksomhed.

Til læserne!

Fra januar 1966 ophører som direkte følge af den 22. kongres i Danmarks kommunistiske Parti den gratis udsendelse af »Kommunistisk Orientering« til en række personer i og omkring dette parti.

Der vil samtidig ske en omlægning af stoffet i retning af mere alment oplysende og alment kommenterende artikler.

»Kommunistisk Orientering« vil udkomme med 10 numre à 12 sider om året. Abonnement kr. 20,00, enkeltnumre i løssalg kr. 2,00.

Alle, der i 1965 har bidraget økonomisk til »Kommunistisk Orientering« vil modtage de første tre numre af den nye årgang i prøveabonnement.

Andre, der måtte ønske et sådant prøveabonnement, kan få det ved indsendelse af mindst kr. 5,00 på giro nr. 12 79 25 inden 15. januar.

Vi takker vore mange bidragydere for det forløbne år og ønsker dem og alle vore læsere et Godt Nytår med fremgang i kampen mod den amerikanske imperialisme, for de undertrykte nationers befrielseskamp, for fred og socialisme — mod den moderne revisionisme.

Redaktionen.

HAMMER 94 18 00